

Гілецький Йосип Романович,
кандидат педагогічних наук, доцент
Тимофійчук Надія Миколаївна

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, Україна, e-mail: hileckij@ukr.net
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, Україна, e-mail: tymofijchuk@ukr.net

ФІЗИКО-ГЕОГРАФІЧНЕ РАЙОНУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ ДЛЯ ЦЕЛЕЙ ПІЗНАВАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Метою статті є потреба узгодити усталену схему макрорайонування Карпатської гірської країни та напрацьовані українськими географами підходи до більш детальної фізико-географічної регіоналізації Українських Карпат. В основу дослідження взяті результати порівняльного аналізу існуючих на сьогодні різних схем комплексного та різних напрямів галузевого районування за окремими природними компонентами, власні спостереження під час численних експедицій та дані найновіших наукових публікацій з питань геології та геоморфології Карпат. Наклавши межу між Внутрішніми і Зовнішніми Карпатами, яка чітко відображена на державних геологічних картах масштабу 1:200 000, на гіпсометричну основу топографічних карт, які аналізувались у 3D форматі програми Google Планета Земля, було узгоджено і описано межу між підпровінціями Східних Карпат. При цьому максимально враховувались орографічні лінії та характер сучасного рельєфу гірських територій. Та обставина, що описана і відображена межа підпровінцій досить точно узгоджується з межею між низькогірно-стрімчаковими та середньогірно-полонинськими ландшафтами, яка свого часу була відображена на ландшафтній карті Міллера Г.П. та Федірка О.М., підтверджує те, що й інші компоненти природи (грунти, рослинність) на проведеній лінії змінюють деякі свої специфічні риси.

Наукова новизна статті полягає у тому, що у результаті виконаного районування уточнено на території України межу між підпровінціями Зовнішніх Східних Карпат і Внутрішніх Східних Карпат, чотири природні області Українських Карпат віднесені до Зовнішніх (Флішевих) Карпат і три до Внутрішніх. Запропонований підхід до районування зумовив деякий перерозподіл територій між природними областями Закарпатського низькогір'я та Полонинсько-Чорногірськими Карпатами, а також між природно-географічними областями та підобластями Внутрішніх Карпат. Трансформації зазнали і деякі назви таксономічних одиниць фізико-географічного районування, які у новому варіанті точніше відображають їхнє розташування та специфічні риси природних умов.

Практична значимість отриманих результатів полягає в тому, що оскільки запропоноване районування є належним чином аргументоване, то воно буде сприйняте як професіоналами так і любителями пізнавальних мандрівок Українськими Карпатами. Врахування специфічних рис природи двох підпровінцій може послужити і вдалою основою розробки проектів оптимізації системи природокористування у регіоні.

Ключові слова: фізико-географічне районування, схеми геоморфологічного та фізико-географічного районування, фізико-географічні провінції, підпровінції, області, підобласті.

Гілецький Йосиф Романович,
кандидат педагогических наук, доцент
Тимофийчук Надежда Николаевна

Прикарпатский национальный университет им. Василия Стефаника,
г. Ивано-Франковск, Украина, e-mail: hileckij@ukr.net
Прикарпатский национальный университет им. Василия Стефаника,
г. Ивано-Франковск, Украина, e-mail: tymofijchuk@ukr.net

ФИЗИКО-ГЕОГРАФИЧЕСКОЕ РАЙОНИРОВАНИЕ УКРАИНСКИХ КАРПАТ ДЛЯ ЦЕЛЕЙ ПОЗНАВАТЕЛЬНОГО ТУРИЗМА

Целью статьи является необходимость согласовать устоявшуюся схему макрорайонирования Карпатской горной страны и наработанные украинскими географами подходы к более подробной физико-географической регионализации Украинских Карпат. В основу исследования взяты результаты сравнительного анализа существующих на сегодня различных схем комплексного и разных направлений отраслевого районирования по отдельным природным компонентам, собственные наблюдения во время многочисленных экспедиций и данные новейших научных публикаций по вопросам геологии и геоморфологии Карпат. Наложив границу между Внутренним и Внешним Карпатами, которая четко отражена в государственных геологических картах масштаба 1: 200 000, на гипсометрическое основание топографических карт, которые анализировались в 3D формате Google Планета Земля, согласовано и описано границу между подпровинциями Восточных Карпат. При этом максимально учитывались орографические линии и характер современного рельефа горных территорий. То обстоятельство, что описанные и отраженные границы подпровинций достаточно точно согласуются с границей между низкогорно-утесовыми и среднегорно-полонинскими ландшафтами, которая в свое время была отражена на ландшафтной карте Миллера Г.П. и

Федирка О.Н., подтверждает то, что и другие компоненты природы (почвы, растительность) на проведенной линии меняют некоторые свои специфические черты.

Научная новизна статьи заключается в том, что в результате выполненного районирования уточнено на территории Украины границу между подпровинциями Внешних Восточных Карпат и Внутренних Восточных Карпат, четыре природные области Украинских Карпат отнесены к Внешним (Флишевым) Карпатам и три к Внутренним. Предложенный подход к районированию обусловил некоторое перераспределение территорий между природными областями Закарпатского низкогорья и Полонинско-Черногорскими Карпатами, а также между природно-географическими областями и подобластями Внутренних Карпат. Трансформации подверглись и некоторые названия таксономических единиц физико-географического районирования, которые в новом варианте точнее отражают их расположение и специфические черты природных условий.

Практическая значимость полученных результатов заключается в том, что предложенное районирование является надлежащим образом аргументированным, то оно будет воспринято как профессионалами так и любителями познавательных путешествий Украинскими Карпатами. Учет специфических черт природы двух подпровинций может послужить и удачной основой разработки проектов оптимизации системы природопользования в регионе.

Ключевые слова: физико-географическое районирование, схемы геоморфологического и физико-географического районирования, физико-географические провинции, подпровинции, области, подобласти.

UDC 911.3:330.15

<https://doi.org/10.17721/2308-135X.2019.53.104-110>

Hiletskyy Joseph Romanovich,
Candidate Of Pedagogical Sciences, Associate Professor
Timofijchuk Nadiya Mykolayivna

Precarpathian National University named after Vasyl Stefanyk,
Ivano-Frankivsk, Ukraine, e-mail: hileckij@ukr.net
Precarpathian National University named after Vasyl Stefanyk,
Ivano-Frankivsk, Ukraine, e-mail: tymofijchuk@ukr.net

PHYSICAL AND GEOGRAPHICAL ZONING OF THE UKRAINIAN CARPATHIANS FOR AIMS OF COGNITIVE TOURISM

The purpose of the article is to approve the established scheme of macro-district subdivision of the Carpathian Mountain Country and the worked out approaches of the Ukrainian geographers to more detailed physical and geographical regionalization of the Ukrainian Carpathians. The study is based on the results of a comparative analysis of the existing different schemes of complex and different directions of sectoral zoning, individual natural components, own observations during numerous expeditions and data of the latest scientific publications on the geology and geomorphology of the Carpathians. By imposing a boundary between the Inner and Outer Carpathians, which is clearly displayed on the state geological maps of the scale 1: 200 000, on the gypsum base of topographic maps, which were analyzed in 3D format of the program Google Earth, the boundary between the provinces of the Eastern Carpathians was agreed and described. At the same time, the orographic lines and the character of the modern relief of the mountain territories were taken into account as much as possible. The fact that the described and displayed boundary of the sub-provinces is quite consistent with the boundary between the low-mountainous and mid-mountainous landscapes, which in its time was reflected on H.P. Milller. and O.M. Fedirk's landscape map, confirms that other components of nature (soils, vegetation) along the line are changing some of their specific features.

The scientific novelty of the article is that, as a result of the zoning, the border between the sub-provinces of the Outer East Carpathians and the Inner East

Carpathians is specified in Ukraine, four natural areas of the Ukrainian Carpathians are assigned to the Exterior (Flysch) Carpathians and three to the Inner Carpathians. The proposed zoning approach has led to some redistribution of territories between the natural areas of the Transcarpathian Lowlands and the Polonina-Montenegro Carpathians, as well as between the natural-geographical areas and sub-regions of the Inner Carpathians. Transformations have undergone some names of taxonomic units of physical and geographical zoning, which in the new version more accurately reflect their location and specific features of natural conditions.

Practical significance of the obtained results is that since being duly substantiated the proposed zoning of the Ukrainian Carpathians will be useful for both professionals and travel enthusiasts. Taking into account the specific nature of the sub-provinces, it can also serve as a substantial basis for the development of projects to optimize the environmental management in the region.

Key words: physical-geographical zoning, schemes of geomorphological and physical-geographical zoning, physical-geographical provinces, sub-provinces, oblasts, sub-regions.

Постановка проблеми. Зростання популярності пізнавального туризму зараз відчутне у більшості регіонів України. Особливо це стосується Українських Карпат, де в останні десятиріччя значно активізувався пішохідний туризм, розбудовуються рекреаційні комплекси, які зорієнтовані

на прийом як вітчизняних, так і закордонних туристів. Цьому сприяє значний розвиток в останні роки транспортної та рекреаційної інфраструктури, мережі готелів, закладів торгівлі і громадського харчування.

Важливу роль для розвитку пізнавального туризму має його різнопланове інформаційне забезпечення. З цією метою вже створено десятки сайтів у інтернеті, де можна почерпнути певну інформацію з тих чи інших питань організації маршруту, опису окремих географічних об'єктів гірського краю. Видаються буклети, туристські карти, атласи, популярні описові друковані видання і т. ін. Однак, не завжди подана у цих різнопланових джерелах інформація базується на науковій основі, достовірно відображає особливості природних об'єктів. І цю проблему для потреб пізнавального туризму якраз і мають вирішувати професійні фізико-географи. Одним з базових питань, яке потребує першочергової компетентної аргументованої відповіді є питання фізико-географічного районування Українських Карпат.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В Україні з кінця 40-х до кінця 60-х років ХХ ст. були напрацьовані схеми геоморфологічного (Н.П.Єрмаков, П.М.Цись) та фізико-географічного районування Українських Карпат (М.М. Койнов, К.І. Геренчук, Л.І. Воропай, М.О. Куниця), які залишаються актуальними до теперішнього часу. Пізніше схеми геоморфологічного районування були вдосконалені у працях українських науковців Я.С. Кравчука, Р.О.Сливки. Дещо відмінну дев'ятичленну схему фізико-географічного районування власне гірської частини Українських Карпат при створенні ландшафтної карти, яка увійшла до Географічної енциклопедії України, запропонували у 1990 році Г.П.Міллер і О.М.Федірко [1]. Проте карти фізико-географічного районування Українських Карпат у різних навчальних, науково-довідкових атласах, які видавалися у 2000-х роках, а також у Національному атласі України (2007 р.) за авторством П.Г. Шищенка базуються на геоморфологічному районуванні, яке передбачає виділення семи фізико-географічних областей [6]. Ця ж схема районування подана у науково-популярному виданні «Українські Карпати. Комплексний атлас автотуриста» (2016 р.) [7].

Проте упродовж десятиліть активно розвиваються не тільки галузеві фізико-географічні, але й різнопланові геологічні дослідження Карпатської гірської країни. У працях геологів уже давно утвердився підхід про дві принципово відмінні за тектонічною будовою найбільші структурні одиниці Карпат – Зовнішні (Флішеві) Карпати і Внутрішні Карпати. Межу між ними проводять по Закарпатському глибинному розлому, вздовж якого тягнуться зони Мармароських та Пенінських стрімчаків [5]. Вони, як відомо, відрізняються принципово за багатьма характеристиками. Так, товщина земної кори у Внутрішніх Карпатах не перевищує 30 км, а у Зовнішніх(Флішевих) Карпатах вона досягає 60 км. Це у свою чергу свідчить про кардинальні відмінності у геологічному розвитку цих двох частин Карпат. І тому цілком логічно, що ця обставина знайшла своє відображення у загальній схемі фізико-географічного районування Карпатської гірської країни, яка визнається провідними географами більшості країн світу. Так, на найвищому рівні у межах Карпат виділяють шість провінцій, а у Західних та Східних Карпатах – по дві підпровінції на основі відмінностей саме у тектонічній будові.

Отже, у Східних Карпатах виділяють підпровінції Зовнішніх Східних Карпат та Внутрішніх Східних Карпат [8]. Саме з урахуванням цього підходу напрацьовані схеми більш детального районування польськими, словацькими, чеськими, румунськими географами.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. В українських географічних наукових джерелах продовжують називати Зовнішніми Карпатами тільки невеличку частинку Зовнішніх Карпат в усталеному на сьогодні для науковців різних країн світу контексті. Продовжує ігноруватися поділ провінції Східних Карпат на дві підпровінції. А це не додає авторитету українським географам як у наукових колах, так і серед любителів пізнавального гірського туризму, яким відома з численних інтернет-ресурсів усталена схема макрорайонування Карпатської гірської країни.

Формулювання цілей статті. Метою статті є спроба узгодити усталену схему макрорайонування Карпатської гірської країни та напрацьовані підходи українськими географами до більш детальної фізико-географічної регіоналізації Українських Карпат.

Вклад основного матеріалу. Свого часу Й.Р. Гілецьким було здійснено досить детальний порівняльний аналіз особливостей різних схем геоморфологічного та фізико-географічного районування Українських Карпат [4]. На його підставі було привернута увага до відмінностей між ними, недостатньої аргументованості виділення деяких таксономічних одиниць, меж між ними, власних назв. Беручи до уваги ці обставини, автором була запропонована власна узагальнена схема природно-географічного районування Українських Карпат. Вона також передбачала виділення семи областей, сімнадцяти підобластей та п'ятдесяти восьми районів. У пізніших публікаціях автора [2, 3] уточнені деякі межі між таксономічними

одинацями різного рангу, а також їхні назви, які однозначніше відображають розташування та специфіку природних умов цих географічних об'єктів. Однак, поділ на підпровінції Східних Карпат у цьому районуванні також не був повноцінно взятий до уваги. Також назріла необхідність врахування у розробці схеми фізико-географічного районування Українських Карпат найновіших даних інших галузевих наук, особливо сучасних геологічних досліджень.

Більш детальне районування усіх провінцій та підпровінцій Карпатської гірської країни, яке подається в інтернет ресурсах на різних мовах, в основному базується на працях польських дослідників (передусім Є. Кондрацького) [8], словацьких, чеських та інших. Щодо території Українських Карпат, то воно з першого погляду виглядає достатньо спрощеним, оскільки межі таксономічних одиниць на цих картосхемах прямолінійні, тобто грубо ігнорують усю складність тектонічної будови, геоморфологічних процесів та їх вираження у сучасному рельєфі. Тому районування території Українських Карпат на таксономічному рівні нижче підпровінцій, а саме природно-географічних областей, підобластей, районів повинно базуватися на напрацюваннях вітчизняних вчених, які досконало вивчили специфічні особливості просторового поширення усіх природних компонентів, а також їх поєднань – геосистем різного рангу.

Врахування запропонованих вище підходів дозволяє стверджувати, що Українські Карпати є не тільки частиною Східнокарпатської провінції Карпатської гірської країни, але й у їх складі є частини двох підпровінцій – Зовнішніх Східних Карпат і Внутрішніх Східних Карпат. З цього слідує, що гірські території, в основі яких лежать тектонічні структури, які знаходяться південно-західніше Закарпатського глибинного розлому, повинні бути включені до області Закарпатського низькогір'я, а не Полонинсько-Чорногірських Карпат. Передусім це стосується Угольсько-Широколужанського масиву, який прилягає до відрогів полонини Красної.

У процесі камерального етапу дослідження, для проведення межі підпровінцій, насамперед детально відслідковувалась межа між Внутрішніми і Зовнішніми Карпатами, яка чітко відображена на державних геологічних картах масштабу 1:200 000 [5]. Для аналізу форм поверхні, якими вона має бути проведена, використовувалися топографічні карти масштабу 1:50 000 та 1:100 000. При цьому враховувались орографічні лінії сучасного рельєфу, а саме долини водотоків різного рангу, а на вододільних поверхнях – сідловини, які розділяють їхні верхів'я. Тому подекуди межа підпровінцій відступає від проведеної на геологічних картах на відстань зазвичай до пів кілометра, інколи – більше.

Отже, межа між підпровінціями Східних Карпат у межах України має проходити від кордону із Словаччиною в околицях с. Завосина через с. Новоселиця, смт. Перечин і далі до села Липецька Поляна традиційно по Березне-Липчанському міжгірському зниженні. Дальше межу слід змістити дещо північніше, щоб включити низькогір'я в основі якого лежать Монастирецький та Вежанський покриви Мармароської зони та фрагменти Пенінської тектонічної зони. Таким чином від Липецької Поляни вона пройде через села Ожовех, Тополин, Облаз, огинаючи з півночі однойменну гору (597 м), до с. Березове.

З Березового межа переходить на лівобережну частину Ріки по її притоці Куза, огинаючи з півночі вершину Куза (927,8 м). Долиною потоку вона виходить до села Забрідь, що лежить у долині Терєблі. Із Забрідь межу оптимально проводити по потоку Чертеж. Далі по сідловинах на хребтах, які північніше відповідно вершин Товстий Грунь, Перехрестя (961 м), Пригідь (861 м). Менше кілометра вона проходить долиною Лужанки у південному напрямі, а із села Фонтиняси через вододіл, південніше гори Перехрестя, лінія розмежування переходить на річку Терешул.

На південь від села Тарасівка межа підпровінцій долає ще один вододіл північніше вершини (659 м) і виходить до річки Тересви південніше селища Дубове. З Тересви межу підпровінцій проводимо потоком Нижній Дубовець через однойменне село. Далі південніше відрогів Апецької вона перетинає локальні вододіли північніше вершин Аршиця (600,8 м) та безіменну вершину (611 м). Далі лінію розмежування проводимо потоком Тюшаг, а далі його лівим притокою до сідловини, що північніше вершини Цунгу (1020,5 м). Із згаданої сідловини межа потоком опускається до Крайньої Ріки, яка розділяє Закарпатське низькогір'я і Мармароський кристалічний масив.

У західній частині Мармароський масив представлений Рахівськими горами, які між Крайньою Рікою і Тисою є своєрідними продовженнями відрогів Свидовця. Так, між Крайньою і Середньою Ріками межу підпровінцій доцільно провести по потоках та локальній сідловині хребта Опреші, що північніше відмітки 811 м. Між Середньою Рікою і Кісвою, аналогічно – долинами потоків та сідловиною південніше вершини 985 м. З долини Кісви межа підпровінцій виходить на Рахівський перевал, що знаходиться на північ від гори Камінь на хребті Лисини (1410 м – найвища точка частини Рахівських гір між Шопуркою і Тисою). З перевалу межа опускається на Тису по потоці Кам'яний у південній частині міста Рахова.

Від Чорногірського масиву Рахівські гори відділяє потік, що бере початок у підніжжі Мунчела (1385,5), що вже належить до Мармароського масиву. Далше межею між цими масивами є ліва притока верхів'їв потоків Видричка, Вовчий та сідловин на відрогах хребтів, що знаходяться південніше вершин відповідно 1191,5 м, 1087,3 м та 1117,8 м. Звідти межу доцільно опустити на потік Квасний та один з його витоків, який виводить на лінію кордону з Румунією у сідловині, що знаходиться північніше вершини 1545,5 м. Ще раз на територію України заходить межа між Внутрішніми Східними Карпатами і Зовнішніми (Флішевими) північніше вершини Велика Будичевська (1677,9 м), що належить до Чивчинських гір. Тут межу між підпровінціями варто провести по потоці Добрин, річці Чорний Черемош, а далі по потоці на сідловину вододілу між Чорним і Білим Черемошами, що знаходяться північніше відрогів хребта Прелучного. Долиною потоку Москотин межа опускається в долину Білого Черемошу, далі долиною Сарати знову піднімається до кордону з Румунією.

Продовжуючи логіку запропонованого підходу необхідно і дещо скорегувати межу між Мармароським кристалічним масивом і Закарпатським низькогір'ям. Адже Монастирецький покрив зони Мармароських скель, який лежить в основі північної частини Закарпатського низькогір'я, простягається на лівобережжя Шопурки південніше вершини Кобила (1177 м) і доходить до долини річки Кісви (Косівської) [5]. За характером сучасного рельєфу та геоморфологічних процесів цей низькогірний простір між Шопуркою і Кісвою принципово відрізняється від середньогірних хребтів Мармароського масиву. Тому доцільність проведення межі між природними областями Закарпатського низькогір'я та Мармароського масиву по потоці Квасний, який впадає у Шопурку, правому притоці Кісви, що бере початок на схилі Кобили, а далі по Кісві є досить аргументованою. Беручи до уваги запропоновані зміни меж Закарпатського низькогір'я, його частину, яка лежить на схід від долини Ріки, доцільно назвати підобластю Угольсько-Солотвинського низькогір'я. Найвищою вершиною підобласті та й усього Закарпатського низькогір'я слід вважати відповідно Угольську Плешу (1096 м). Щодо підпровінції Зовнішніх Східних Карпат у межах України, то ще раз слід привернути увагу на доцільність називати гірську фізико-географічну область, в основі якої лежать складки Скибової зони Карпат та Бориславсько-Покутською покриву Передкарпатського крайового прогину, Зовнішньофлішевими, а не Зовнішніми чи Скибовими Карпатами. Отже, узагальнена схема районування Українських Карпат із врахуванням поділу на фізико-географічні підпровінції мала б мати такий вигляд (табл. 1 та рис. 1). Вважаємо, що це районування достатньо повно враховує природо-географічні особливості території, є належно аргументованим і доступним для сприйняття як професіоналами так і любителями пізнавальних мандрівок Українськими Карпатами. Врахування специфічних рис природи двох підпровінцій може послужити і вдалою основою розробки проектів оптимізації системи природокористування у регіоні.

Таблиця 1

Природо-географічне районування Українських Карпат

Природно-географічні області	Природно-географічні підобласті
<i>Підпровінція Зовнішні Східні Карпати з Передкарпатською рівниною</i>	
Передкарпатська передгірна височина	Прибескидське (північно-західне) Передкарпаття
	Пригортанське (центральне) Передкарпаття
	Покутсько – Буковинське (південно-східне) Передкарпаття
Зовнішньофлішеві Карпати	Українські Східні Бескиди
	Скибові Горгани
	Покутсько-Буковинські Карпати
Вододільно-Верховинські Карпати	Сянсько-Ріцька Верховина
	Привододільні Горгани
	Бистрице-Селятинське низькогір'я
Полонинсько-Чорногірські Карпати	Полонинське пасмо
	Свидовецько-Чорногірські Карпати
	Гринявсько-Яловичорські Карпати
<i>Підпровінція Внутрішні Східні Карпати із Закарпатською рівниною</i>	
Мармароський кристалічний масив	Шопурсько-Рускавські
	Мармароські Карпати (Рахівські гори)
	Чивчинсько-Кирлібабські Мармароські Карпати (Чивчинські гори)
Закарпатське низькогір'я	Вулканічні Карпати
	Угольсько-Солотвинське низькогір'я
Закарпатська рівнина	Українська Закарпатська рівнина

Рис. 1. Картохема удосконаленого фізико-географічного районування

Висновок. На основі врахування даних сучасних геологічних досліджень, усталених в інших країнах підходів до фізико-географічної регіоналізації Карпатської гірської країни, запропоновано нові підходи до районування Українських Карпат. Воно передусім враховує приналежність їх не тільки до Східнокарпатської провінції Карпатської гірської країни, але й до двох підпровінцій – Зовнішніх Східних Карпат і Внутрішніх Східних Карпат.

Межа між фізико-географічними підпровінціями Внутрішніх і Зовнішніх Карпат проведена і детально описана передусім на основі відображеної тектонічної межі на державних геологічних картах масштабу 1:200 000. При її проведенні на топографічних картах враховувались також орографічні лінії та характер сучасного рельєфу. Описана і відображена межа підпровінцій досить точно узгоджується з межею між низькогірно-стрімчаковими та середньогірно-полонинськими ландшафтами, яка свого часу була відображена на ландшафтній карті Міллера Г.П. та Федірка О.М. [1]

У результаті виконаного районування чотири природні області Українських Карпат віднесені до Зовнішніх (Флішевих) Карпат і три до Внутрішніх. Запропонований підхід до районування також зумовив деякий перерозподіл територій між Закарпатським низькогір'ям та Полонинсько-Чорногірськими Карпатами, а також між природно-географічними областями та підобластями Внутрішніх Карпат. Трансформації зазнали і деякі назви таксономічних одиниць фізико-географічного районування, які у новому варіанті точніше відображають їхнє розташування та специфіку природних умов.

Список використаних джерел

1. Географічна енциклопедія України: В 3-х т. – К.: Укр. енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1990. – Т. 2 – 480 с.
2. Гілецький І.Р. Природно-географічне районування Карпатської горної країни та Українських Карпат. Магілєўські меридьяни. Том 14./ І.Р.Гілецький – Магілєў, 2014 – Вып. 3–4 (26–27) — С. 28–34.
3. Гілецький Й.Р. Межі природно-географічних областей та підобластей Українських Карпат. Історія української географії. Всеукраїнський науково-теоретичний часопис. / Й.Р.Гілецький — Тернопіль, 2013. — Випуск 28. — С. 44–49.
4. Гілецький Й.Р. Природно-географічне районування Українських Карпат як основа оптимізації природокористування у регіоні. //Науковий вісник Чернівецького університету: Збірник наукових праць. Вип. 464: Географія/ / Й.Р.Гілецький – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2012. – С. 29–31.
5. Державна геологічна карта України (Масштаб 1:200 000) ДНВП "Геоінформ України" [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://geoinf.kiev.ua/derzhgeolokarta200-pz-list-m35-25/#page/46>
6. Національний атлас України – К.: ДНВП «Картографія». 2007. – 250 с.
7. Українські Карпати. Комплексний атлас автотуриста / автор-упорядник В.Грицяк – Львів: НВФ «Карти і Атласи», 2016. – 120 с.
8. Divisions of the Carpathians. [Електронний ресурс] Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/Divisions_of_the_Carpathians.

Список использованных источников

1. Географическая энциклопедия Украины: В 3-х т. – К.: Укр. енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1990. – Т. 2 – 480 с.

2. Гилецкий И.Р. Природно-географическое районирование Карпатской горной страны и Украинских Карпат. Магілєўскі мерыдыян. Том 14./ И.Р.Гилецкий – Магілєў, 2014 – Вып. 3–4 (26–27) — С. 28—34.
3. Гилецкий И.Р. Границы естественно-географических областей и подобластей Украинских Карпат. История украинской географии. Всеукраинский научно-теоретический журнал. / И.Р.Гилецкий - Тернополь, 2013. - Выпуск 28. - С. 44-49.
4. Гилецкий И.Р. Природно-географическое районирование Украинских Карпат как основа оптимизации природопользования в регионе. // Научный вестник Черновицкого университета: Сборник научных трудов. Вып. 464: География // И.Р.Гилецкий - Черновцы Черновицкий нац. ун-т, 2012. - С. 29-31.
5. Государственная геологическая карта Украины (Масштаб 1: 200 000) ГНПП "Геоинформ Украины" [Электронный ресурс] Режим доступа: <http://geoinf.kiev.ua/derzhgeolkarta200-pz-list-m35-25/#page/46>
6. Национальный атлас Украины - К.: ГНПП «Картография». 2007. - 250 с.
7. Украинские Карпаты. Комплексный атлас автотуриста / автор-упорядник В.Грицеляк - Львов: НВФ «Карты и атласы», 2016. - 120 с.
8. Divisions of the Carpathians. [Электронный ресурс]Режим доступа: https://en.wikipedia.org/wiki/Divisions_of_the_Carpathians.

References

1. Географічна енциклопедія України: В 3-х т. – К.: Укр. енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1990. – Т. 2 – 480 с.
2. Гилецкий И.Р. Природно-географическое районирование Карпатской горной страны и Украинских Карпат. Магілєўскі мерыдыян. Том 14./ И.Р.Гилецкий – Магілєў, 2014 – Вып. 3–4 (26–27) — С. 28—34.
3. Гилецкий И.Р. Межі природно-географічних областей та підобластей Українських Карпат. Історія української географії. Всеукраїнський науково-теоретичний часопис. / И.Р.Гилецкий — Тернопіль, 2013. — Выпуск 28. — С. 44–49.
4. Гилецкий И.Р. Природно-географічне районування Українських Карпат як основа оптимізації природокористування у регіоні. //Науковий вісник Чернівецького університету: Збірник наукових праць. Вып. 464: Географія/ / И.Р.Гилецкий – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2012. – С. 29–31.
5. Державна геологічна карта України (Масштаб 1:200 000) ДНВП "Геоінформ України" [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://geoinf.kiev.ua/derzhgeolkarta200-pz-list-m35-25/#page/46>
6. Національний атлас України – Київ.: ДНВП «Картографія». 2007. – 250 с.
7. Ukrainian Carpathians. Complex atlas of a tourist / author-order V. Gritselyak - Lviv: “Carti i Atlasi” Non-governmental Pension Fund, 2016. - 120 p.
8. Divisions of the Carpathians. Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/Divisions_of_the_Carpathians.

Надійшла до редколегії 25.11.19

Опубліковано:

Гілецький Й.Р., Тимофійчук Н.М. Фізико-географічне районування Українських Карпат для цілей пізнавального туризму. / Й. Р. Гілецький, Н.М. Тимофійчук. //Географія та туризм: Науковий збірник, Випуск 53. – Київ, 2020. С. 103–109.